

ur "LÅT MIG BLI" – EN ROMAN UNDER ARBETE

SEBASTIAN LÖNNLÖV

"Har du sexuella fantasier?"

"Ibland."

"Är du man eller kvinna i dina sexuella fantasier?"

"Jag vet inte riktigt."

"Fantiserar du om att göra manliga saker?"

"För det mesta. Ibland har jag den kropp jag har nu. Ibland inte."

"Brukar du drömma?"

"Ja."

"Är du man eller kvinna när du drömmer?"

"Oftast har den jag är i drömmen inte så mycket med kön att göra, men jag kan drömma att jag blir ifrågasatt som kille. Att jag går på herrtoaletten och får frågan om vad fan jag gör där."

"Brukar du gå på herrtoaletten?"

"Jag föredrar den, men det känns alltid lite konstigt. Folk reagerar mer när jag går dit."

"Skulle du kunna tänka dig att gå på damtoaletten i någon situation?"

"Om det var ingen kö alls till damtoaletten, jättelång kö till herrtoaletten och jag verkligen behövde kissa så skulle jag nog kunna tänka mig att gå på damtoaletten. Men det brukar aldrig hända."

En minimal ryckning syns i hennes högeröga. Fel svar, helt klart.

*

Vi sitter i varsin fåtölj, med ett litet bord mellan oss. En aning av solsken tar sig in genom fönstret, men har ingen värmande effekt. Det går inte att

sätta sig härinne på ett sätt som känns bekvämt, men jag försöker sitta lagom stilla, inte vrida mig nervöst. Jag skiftar ställning lika ofta som hon, men inte för tätt inpå. Ser henne i ögonen och försöker förtränga den granskning jag genomgår.

Jag skulle vilja tiga som svar på nästan alla frågor, men tvingar mina stämband och läppar att samarbeta, att forma leenden och acceptabla ord som hänger samman med varandra. Jag sjunker djupare och djupare ner i den blekröda fåtöljen, tills jag blivit en möbel i det här rummet; går hem och ser fortfarande samma utsikt, fönsterraderna på sjukhusbyggnaden mittemot.

Jag ljuger mest om det som frågorna oftast kretsar kring, blånekar till den njutning som jag antar är förbjuden, friserar och förbättrar, lägger till och drar ifrån, vet tillräckligt för att förstå att sanningen vore en alltför vild chansning. Jag har talat med andra, de som redan har passerat genom samma rum, och fått råd om när jag ska tiga, vad jag ska säga.

Jag anstränger mig för att verka avslappnad. Jag stelnar alltmer.

*

"Har du kalsonger eller trosor på dig?"

"Kalsonger."

"Händer det att du har trosor?"

"Jag har slängt alla mina trosor. Jag har bara kalsonger."

Rätt svar.

"Blir du sexuellt upphetsad av att ha på dig kalsonger?"

"Nej, så häftigt är det inte."

Jag vrider på munnen för att markera att jag vågat skämta, men hennes ansiktsuttryck ändras inte.

*

I mina försök att sätta ord på hur jag känner upprepar jag fraser som tusen transpersoner redan har använt. Jag fyller munnen med något som tuggats ner till gröt, en massa av saliv och oigenkännligt innehåll. Ändå går det inte att låta bli. Jag har inget annat språk att tillgå, inga nya tankar eller obegagnade känslor. Och om jag lyckades hitta helt andra ord skulle ingen känna igen det jag sade.

Jag drar på mig en dräkt som stinker av andras svett, men som passar mig skrämmande väl.

*

"Hur kom du på det här? Att du är kille?"

"Det är svårt att förklara. Plötsligt klarade jag av att tänka tanken. Och sedan kunde jag inte sluta tänka den. Den kändes mer och mer rätt."

"Vad fick dig att tänka tanken?"

"Jag var på en resa... med två kompisar. Två killkompisar. Och jag kunde känna att jag också var kille. Att jag var som dem."

Den regnstinna luften i London var tung av avgaser och fukt, men andningen kändes ändå lättare än hemma. Jag hade inte lika nära till att hyperventilera, inte samma benägenhet att brista i gråt av anledningar som ingen annan förstod, ingen lust att slå sönder saker jag tyckte om.

På väg till den restaurang som de valt ut för kvällen gick Ebbe och Jon tätt sammanslingrade, så som kära människor gärna gör, särskilt när de försöker vänja sig vid att snart leva i olika länder. Jag var inte mer än en halv meter bort, men kring mig fanns ett tomrum som tätnade för varje meter vi gick. Nästan helt oksygsst. Kronisk närhetsbrist.

Ett skyfall bröt ut och Jon fick bråttom att veckla ut sitt paraply. Vi trängde ihop oss under det för att få plats alla tre, försökte bli så lite blöta som möjligt. Och då, när vi skrattande snubblade över varandras fötter, gick det upp för mig att vi var precis likadana.

*

Minnesbilder som jag inte tidigare fäst någon vikt vid dök upp och krävde uppmärksamhet. Dokumentärer med blåaktigt lysrörsljus, en läkarröst som säger att de ska ta från låret för att skapa en fallos. Spillror av ett radioprogram, något om en tumstor penis som kan erigeras.

Cykeln pappa köpte till mig när jag var tolv, den som jag lät bli att låsa tills den slutligen stals, för att jag hatade den skära färgen. De silkiga tröjorna som jag vägrade bära – de blev liggande i en hög längst ner i garderoben, tills jag ändå vuxit ur dem. Klänningarna jag inte ens släppte in i mitt rum.

Alla misslyckade julklappar, allt rött som borde ha varit svart eller blått. Transpersoner jag känt, men aldrig känt mig besläktad med. Böcker om trans som jag aldrig lockats att läsa, men som nu drog mig till sig med närmast magnetisk kraft.

Jag kastade mig över fragmenten och försökte foga in dem i något större, formulerade en febrig berättelse om mitt liv, där allting ledde fram till insikten.

Det fanns inga kladdiga känslor och tvivlande tankar som inte tycktes logiska i sin nya belysning. Jag hade äntligen fått tag på ett facit och använde det för att förklara allt.

*

"Varför vill du ha en korrigerings, vad är det du vill ändra?"

"Brösten och rösten. Jag vill ha skägg. Och jag vill passera."

"Mensen?"

"Den skulle jag väldigt gärna vara utan."

"Har du alltid känt så?"

"Inte allra först, när den kom. Då hade jag ju väntat på den och tänkte att allt var som det skulle, att det var så det skulle vara. Men efter ett tag började jag hata den."

"Du nämner inte ditt könsorgan. Vad har du för förhållande till det?"

"Ambivalent."

"Kan du förtydliga?"

"Visst önskar jag att jag hade fötts med kuk. Men det kommer ju aldrig att hända."

*

Jag såg dem överallt, deras skägg och platta bröstkorgar, allt jag var och inte var. Var eller ville vara, jag visste inte hur jag skulle uttrycka det där som kändes, som var både orimligt och fullkomligt självklart.

Jag stod framför spegeln och kunde inte slå mig till ro med det jag såg. Fantiserade om framväxten av skägg på mina än så länge nakna kinder. Jag ville tysta min röst, tvinga den att inte längre lägga sig i när jag rörde mig i världen.

Allt oftare letade jag upp bilder på bröstborttagning. Före och efter. Allra längst dröjde jag mig kvar vid de fotografier som inte bara visade bröstbrist och ärr, utan också hur det platta blivit täckt med svarta strån. Jag golvades av tanken på att det i min kropp, hur dränkt den än var i östrogen, vilade någonting annat. Någonting som väntade på att få hända.

*

"Hur känns det när andra rör vid ditt könsorgan?"

"Ibland är det trevligt. Fast oftast inte. Jag har svårt att slappna av. Det är

lättare för mig att röra vid Markus.”

”Vilka ställningar föredrar du?”

”Inte så mycket... framifrån. För att han inte ska komma åt mina bröst. Och inte vaginalt.”

”Inte alls?”

”Nej.”

”Tar du av dig bindern när du har sex?”

”Absolut inte.”

”Tycker du över huvud taget om att ha sex?”

”För det mesta.”

*

Jag kan aldrig någonsin komma ifrån den här kroppen. Den gör varje handling dubbel, splittrar sex i både njutning och förnedring, splittrar mig och allt jag gör, gör mig till något som liknar en kvinna.

Jag bär mina bröst som ett par stenar, går omkring och känner mig som ett enda stort illamående. Jag ler och försöker formulera någonting begripligt, något annat än vrede och äckel. Jag skulle helst av allt vilja stoppa fingrarna i halsen, men inte för att göra mig av med maten. Jag skulle en gång för alla vilja spy upp allt jag var. Och sedan börja om från början.

I min kurslitteratur står det om en tid då unga flickor avrättades från att hoppa över diken, eftersom ett manligt kön skulle kunna trilla ut mellan deras ben. Jag föreställer mig ett före och ett efter, en gräns jag kan kliva över och sedan lämna bakom mig.

Jag vet inte ens hur jag ser ut. Hur min röst egentligen låter.

*

”Var du med killar eller tjejer innan du träffade din nuvarande partner?”

”Jag har aldrig varit ihop med någon förut.”

Alla dessa dejtinger som utmynnade i ingenting. Stela samtal. Ansikten med munnar som talade, personer som jag försökte bli förälskad i. Jag blev bara kär i tjejer som inte ville ha mig.

”Vilka hade du sex med då?”

”Jag hade inte sex.”

”Så du debuterade sexuellt med din sambo?”

”Ja.”

Hans leende häromdagen, när han påminde mig om vilket sjå han hade

haft i början, med att lära upp mig. Hur dåligt det hade varit de första gångerna. Kärleksfullt och retsamt, det där leendet. Och så ögonen, glimten. Jag visste inte vad jag skulle tänka eller känna, så jag reagerade helt enkelt inte. Lät det passera.

"Vilket år?"

"I år."

"Du debuterade sexuellt i år med din sambo..."

Pennan far febrilt över pappret.

*

När vi först trevade oss fram över varandras ytor, ännu inte sex men när-gången beröring, sade Markus att han tyckte om min kropp men förstod att jag nog inte ville höra det. Han kan fortfarande bara säga den frasen med förbehåll.

Jag fortsätter att rygga tillbaka om han nuddar vid mina bröst, men när han ligger över mig och mellan flåsningarna får ur sig något om hur skön jag är så vet jag att det inte är den här kroppens kvinnligheter han menar.

*

"Vad tänker du på när du onanerar?"

"Jag brukar inte onanera."

"Men får du inte orgasmer lättare om du onanerar?"

"Jag har aldrig fått orgasm."

"Aldrig?"

Ögonen bakom glasögonen blir bländade. Jag har till slut lyckats imponera på henne.

Sebastian Lönnlöv

seb@tekoppenstankar.se